

Rovdyrjakt

av Karl Breivik

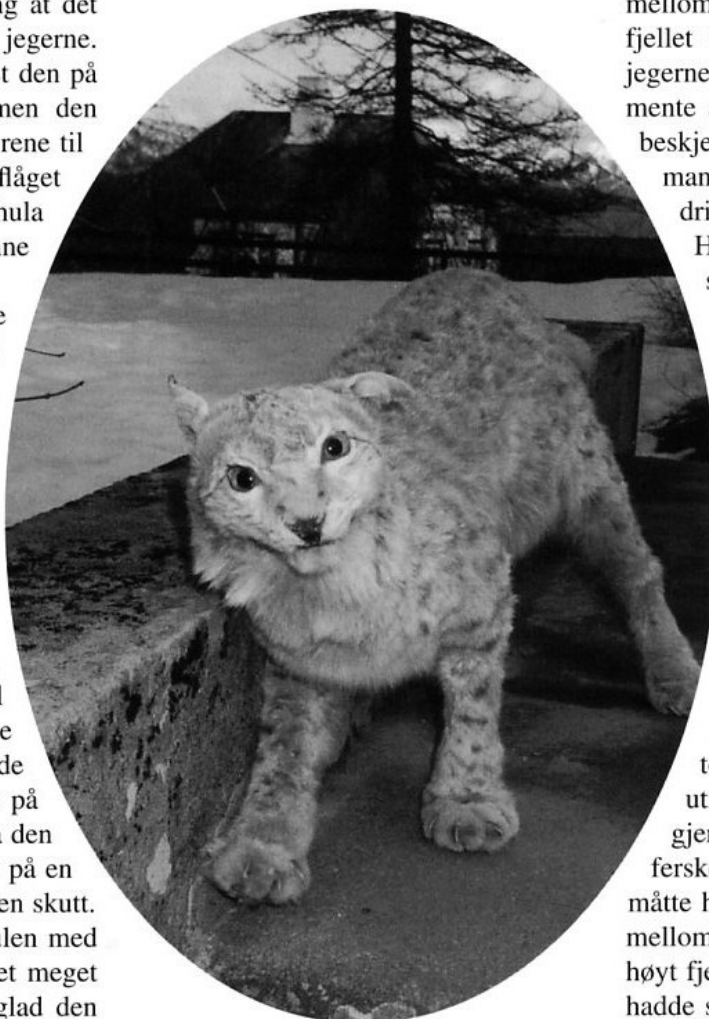
I 1937 kom det tidende om at folk hadde sett spor og forrevne dyr etter rovdyr. Sporene tydet på at det var kommet gaupe på Tjeldøya, og det skulle være noen som hadde sett den.

Det ble mye jakting på den for den var nokså lur. Jegerne kunne følge sporene etter den, men når den ante fare gikk den i så vanskelig terreng at det ikke var fremkommelig for jegerne. Men til slutt hadde de kommet den på skuddhold og såret gaupa, men den stakk av gårde. De fulgte sporene til de kom til en hule ved Ravneflåget nærmere Tjeldodden, og der i hula hadde den gått inn. Hvem kunne tørre å kripe inn der?

Men så var det 2 modige menn som ordnet seg med lommelykter og gevær og krøp inn i hulen. Den ene av disse var fra Kjærstad og hette Einar Kristoffersen og den andre var fra Strand ved Lødingen og hette Vemund Strand. Det var jo en farlig jakt. De kunne jo ikke vite hvor den var og hva tid det sårede dyret kunne gå til angrep på dem. De undersøkte hvert eneste sted etter som de krøp inn. Til slutt fikk de øye på den. De satte lyset i øynene på den slik at den ble blendet. Den lå på en hylle inne i hulen og der ble den skutt. Da de kom krypende ut av hulen med gaupen, viste det seg å være et meget stort dyr. Folket på øya var glad den var borte, både de som hadde rein og de som skulle sleppe sauene ut om våren.

Men beboerne på Tjeldøya fikk det ikke fredelig så lenge. Noen få år etter kom det tidende om et nytt rovdyr. Dette skulle være en ulv eller varg. Det var fare for reinen som samene hadde på øya om vinteren. Ulven tok jo sitt bytte når den ville. Og gårdbrukerne så med gru på å slippe ut buskapen om våren, dersom de ikke fikk vargen tilintetgjort. Så alle opptok jakt på den, også folk utenom øya som var jaktlystne. Dette var på ettervinteren, så jegerne måtte bruke ski for å ta seg fram. Men ulven var jo slik at den søkte høydene når den ble forfulgt, og

den var meget vanskelig å komme på skuddhold. Noen var det som så vargen og skjøt bom på den, da det var for langt hold. Vargen søkte fjelltoppene og der var det vanskelig å komme etter den. Skaren var for hard og det ble ising og vanskelige fjell så det ble en langvarig jakt.

Gaupa fra Tjeldodden ble utstoppa og befinner seg i Lødingen.

Foto: Olav Aabø.

Det var heller ikke alltid det var værforhold for å gå på vargejakt.

Det ble da så langt på tida at det nærmet seg vår og enda hadde ingen klart å få den skutt.

Men spor etter vargen hadde folk stadig sett. Den tok seg ofte en runde rundt øya, så det kom stadig vargetidende at folk hadde sett den der og der.

Det ble da planlagt av oppsitterne at man måtte gå manngard. Oppe fra skogkanten og ned begynte det å bli bart, men i fjellet var det ennå snø, så der kunne man se spor. Så en dag visste

de omtrent hvor den var. Det kom beskjed om at vi skulle møte ved Russ-haugen, for folket som var i fjellet hadde den nedfor seg.

Ja, det var no å bette opp alle våpen som fantes. Jeg var også med i manngarden. Det samlet seg mange mennesker som ble plassert ca. 40-50 meter mellom hver mann fra sjøen og opp til fjellet til vi kom i kontakt med de jegerne som var på fjellet fra før. De mente at vi hadde den innesperret og beskjeder kom med rop fra mann til mann at vi skulle trekke fram og drive den ned til Breiviknesset.

Hvis vi ikke klarte å få den skutt så kanskje vi kunne drive den på sjøen. Vi trekte frem og skjøt skremmeskudd etter som vi gikk. Men det var ingen varg å se, og nede i terrenget var det vanskelig å se spor da det ikke var sne. Vargen rente helst etter tørre rabber og fjellkjeder. Så da vi kom fram til målet var vi blitt lurt. Vargen hadde ingen sett siden det var sett spor i snøen, så det ble å avslutte den jobben.

Neste morgen gikk jeg opp til torvsjøen som var utenfor utmarksgjerdet. Mellom utmarksgjerdet og torvsjøen så jeg aldeles ferske spor. Da regnet vi ut at vargen måtte ha rent ned til Balen som ligger mellom Myklebostad og Kilstad, et høyt fjell med store flåg og kliftrer, og hadde skjult seg der mens jakten foregikk.

Etter sporene å dømme var han dratt forbi Breivik. Sporene ble funnet igjen ved Storelvfossen hvor det ennå lå litt sne igjen. Der hadde den blitt redd noe, muligens et skred, så der hadde den lagt på sprang og det måltes 8-9 meter mellom hvert sprang. Vi ble da skilt med denne ulven, for den var da blitt så skremt og utrygg, at den forlot Tjeldøya.

Senere fikk vi høre at den ble observert på Hinnøya samme år, i april 1937. Der tok den sine bytter både av sau og rein. Det var meget jakt på den, men først ett år senere, den 3. april 1938, ble den skutt av Sigmund Hegstad i Vestbygd. Den målte nesten 2 meter.